

Εκτίμηση Θεμάτων

Τα θέματα στην Ιστορία δεν ήταν δύσκολα, δεν ήταν και απλά. Η συγκέντρωση των μονάδων για την Α' ομάδα ήταν σχετικά εύκολη και απαιτούσε λίγο χρόνο, γιατί ήταν μικρής έκτασης. Τα θέματα της Ομάδας Β', αν και κατανοητά ως προς το τι ζητούσαν, απαιτούσαν προσεκτική αξιοποίηση των πηγών για να υπάρξει επί της ουσίας συνδυασμός των σχολικού βιβλίου και των παραθεμάτων, και όχι τυπική αναπαραγωγή.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ Γ' ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΜΑΪΟΥ 2015

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΙΣΤΟΡΙΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

ΘΕΜΑ Α1 Να δώσετε το περιεχόμενο των ακόλουθων όρων:

α. **Ορεινοί** → Μία από τις δύο παρατάξεις που συμμετείχαν στις εργασίες της Εθνοσυνέλευσης (1862 – 1864) και είχαν τη μεγαλύτερη απήχηση. Σελίδα σχολικού βιβλίου 77: « Οι Ορεινοί απαρτίστηκαν ... πλοιοκτητών»

β. **Φεντερασιόν** → Σελίδα σχολικού βιβλίου 46: «Η ενσωμάτωση ... στη χώρα»

γ. **Πατριαρχική Επιτροπή (1918)**→Σελίδα σχολικού βιβλίου 142-143: «Η επιστροφή των προσφύγων ... της Δυτικής Μικράς Ασίας »

ΘΕΜΑ Α2 Να χαρακτηρίσετε τις προτάσεις που ακολουθούν, γράφοντας στο τετράδιό σας, δίπλα στο γράμμα που αντιστοιχεί στην κάθε πρόταση, τη λέξη Σωστό, αν η πρόταση είναι σωστή, ή Λάθος, αν η πρόταση είναι λανθασμένη:

α. Το δικαίωμα του «συνέρχεσθαι» και «συνεταιρίζεσθαι» κατοχυρώνεται συνταγματικά το 1844. →**Λάθος**

β. Ο Τρικούπης δεν αποδεχόταν το χωρισμό των εξουσιών και στόχευε στη συγκέντρωση και τον έλεγχο τους από το κόμμα. →**Λάθος**

γ. Το Ελληνικό Τυπογραφείο της Τραπεζούντας συνέβαλε αποφασιστικά στην ανάπτυξη της εθνικής συνείδησης . →**Σωστό**

δ. Με τον Οργανικό Νόμο του 1900 δόθηκε οριστική λύση στο Κρητικό ζήτημα. →**Λάθος**

ε. Η συνθήκη φιλίας και συνεργασίας ανάμεσα στους Μπολσεβίκους και τον Κεμάλ (Μάρτιος 1921) λειτούργησε ως ταφόπετρα του ποντιακού ζητήματος. → **Σωστό**

ΘΕΜΑ Β1

Να αναφερθείτε: α. στο μεταναστευτικό ρεύμα Ελλήνων από τη Ρωσία, μετά τη συνθήκη του Βουκουρεστίου και β. στο προσφυγικό ρεύμα Ελλήνων από τη Ρωσία, το διάστημα 1919– 1921.

α. Από την εισαγωγή του σχολικού βιβλίου σελ. 137: « Την εποχή αυτή, μετά την υπογραφή της συνθήκης του Βουκουρεστίου, Αύγουστο του 1913, ... ελληνικής κυβέρνησης».

β. Σχολικό βιβλίο σελ. 140: «Την περίοδο 1919-21 ... ακολούθησαν Αρμένιοι και Ρώσοι».

ΘΕΜΑ Β2

Να αναφερθείτε στην κατάσταση του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα κατά τον 19ο αιώνα.

Σχολικό βιβλίο σελίδα 46: «Οι διαφορές του αγροτικού ... ταξικό περιεχόμενο»

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΘΕΜΑ Γ1

Με βάση τις ιστορικές σας γνώσεις και αντλώντας στοιχεία από τα κείμενα Α, Β και Γ που σας δίνονται: α. να αναφερθείτε στις ρυθμίσεις της Σύμβασης της Λοζάνης της 30ης Ιανουαρίου 1923 για την ανταλλαγή των πληθυσμών μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, β. να εξηγήσετε πώς η υπογραφή της Σύμβασης της Λοζάνης συνδέεται με την πραγματικότητα που είχε διαμορφωθεί μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, καθώς και με τις βλέψεις των ηγετών των δύο κρατών.

→ Για το πρώτο ερώτημα, από το σχολικό βιβλίο σελίδες 149 – 151: « Στις 24 Ιουλίου 1923 ... επίμαχων περιοχών» και 151 – 152 « Με βάση το άρθρο 11 ... των ανταλλαξίμων» και από το κείμενο Α' τα υπογραμμισμένα.

ΚΕΙΜΕΝΟ Α: Μια μέρα ήρθε στο Γκέλβερι Επιτροπή, από την Ελλάδα, όπως έλεγαν. Πήγαν μαζί τους και οι δικοί μας, για να κουβεντιάσουν για την Ανταλλαγή. [...] Οι άνθρωποι της Επιτροπής ήρθαν και μας έγραψαν τα ονόματα και τις περιουσίες μας. Μας είπαν → **πως θα γίνει Ανταλλαγή, θα πάμε στην Ελλάδα.** → **Μας σύστησαν να μην φοβόμαστε.** → **Να πουλήσουμε ό,τι μπορούμε από την κινητή μας περιουσία, και τα υπόλοιπα να τα πάρουμε μαζί μας.** Μας είπαν πως, → **αν υπάρχουν στο χωριό μας τουρκεμένοι, μπορούνε, αν θέλουν, να φύγουν κι αυτοί για την Ελλάδα.**

Η Έξοδος, τ.Β', Μαρτυρίες από τις επαρχίες της κεντρικής και νότιας Μικρασίας (Επιμ. Γ. Μουρέλος), Αθήνα: Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών, 1982, σ. 9.

- Για το δεύτερο ερώτημα από το σχολικό βιβλίο σελίδα 151: ««Όταν έγινε γνωστή ...ελληνικού κράτους» και από τα κείμενα Β' και Γ' τα υπογραμμισμένα.

ΚΕΙΜΕΝΟ Β: → Η ελληνική πλευρά [το 1923] επεδίωκε την ανταλλαγή των πληθυσμών. Ο Μουσταφά Κεμάλ συμμετείχε στον στενό πυρήνα των Νεότουρκων που κυβέρνησαν την Οθωμανική Αυτοκρατορία από το 1908 έως το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. → Βασική πολιτική των Νεότουρκων αποτελούσε η εκδίωξη των μη μουσουλμανικών εθνοτήτων από το έδαφος της αυτοκρατορίας. → Η έξοδος των Ελλήνων κατά τη Μικρασιατική Καταστροφή ήταν μη αναστρέψιμη. Η εκδίωξη των εναπομεινάντων Ελλήνων από την Τουρκία ήταν απλώς ζήτημα χρόνου. → Σε μια τέτοια περίπτωση, η Ελλάδα δεν θα είχε τη διαπραγματευτική ικανότητα να απαιτήσει τη μετανάστευση των τουρκο-μουσουλμανικών πληθυσμών της Ελλάδος.

A. Μ. Συρίγος, Ελληνοτουρκικές σχέσεις, Αθήνα: Πατάκης 2014, σ. 53.

ΚΕΙΜΕΝΟ Γ: Και στο ζήτημα των μειονοτήτων, υπήρξε → ανεπανάληπτος ο ορθολογισμός και ο ρεαλισμός της βενιζελικής πολιτικής – και του Βενιζέλου προσωπικά. Κατεχοχόν δείγμα αυτής της ορθολογικής και ρεαλιστικής προσέγγισης υπήρξε η πρώιμη προθυμία του Βενιζέλου → να αποδεχθεί την ανταλλαγή πληθυσμών ως ριζική μέθοδο επίλυσης των σχετικών ζητημάτων, ήδη από το 1914 (με την Τουρκία). [...] Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, → ο Βενιζέλος έσπευσε ανενδοίαστα να αναλάβει προσωπικά τη βαρύτερη ευθύνη της υποχρεωτικής ανταλλαγής των πληθυσμών (μολονότι προέβλεπε τότε ότι οι πρόσφυγες θα τον «αναθεματίσουν»). Στη συνέχεια ορθολογισμός και ρεαλισμός χαρακτήρισαν την κοσμογονία της προσφυγικής αποκατάστασης μέχρι την τελευταία της λεπτομέρεια.

Γ. Θ. Μαυρογορδάτος, Ιστορία της Ελλάδας του 20ου αιώνα (Επιμ. Χ. Χατζηιωσήφ), τ. Β2', Αθήνα: Βιβλιόραμα, 2003, σσ. 24-25.

[Η υπογραφή της Σύμβασης Ανταλλαγής στη Λοζάνη και η εκτέλεσή της ήταν μια πολιτική αναγκαιότητα που και οι δύο πλευρές, Ελλάδα και Τουρκία, για διαφορετικούς λόγους η καθεμιά την υπέγραψαν και την εφάρμοσαν].

ΘΕΜΑ Δ1

Αξιοποιώντας τις ιστορικές σας γνώσεις και αντλώντας στοιχεία από τα κείμενα Α και Β που σας δίνονται, να εκθέσετε και να εξηγήσετε τη διάσταση απόψεων μεταξύ του Πρίγκιπα Γεωργίου και του Ελευθερίου Βενιζέλου, σχετικά με το ζήτημα της ένωσης της Κρήτης με την Ελλάδα, στο πλαίσιο της πρώτης κυβέρνησης της Κρητικής Πολιτείας.

- Από το σχολικό βιβλίο σελίδες: 208 – 210 « Το θετικό και αισιόδοξο ... αναμέτρηση με τον Πρίγκιπα». Από τα αποσπάσματα τα υπογραμμισμένα στοιχεία. Επειδή, όμως, και στα δύο παραθέματα δίνονται πληροφορίες για τους πρωταγωνιστές - Υπάτο Αρμοστή Πρίγκιπα Γεώργιο και Υπουργό Δικαιοσύνης Ελ. Βενιζέλο- καλό θα ήταν να δοθούν τα στοιχεία που αφορούν τη διαφωνία τους και την ερμηνεία της συγκεντρωτικά, αθροιστικά για τον έναν και για τον άλλον.
- Ο Βενιζέλος εξηγεί τους λόγους για τους οποίους οποιαδήποτε άλλη πρόταση πλην της δικής του δεν θα είναι αποτελεσματική και επισημαίνει ότι λύση του κρητικού

ζητήματος, με την επιθυμητή για τους Κρήτες ένωση με τη Ελλάδα, δεν μπορεί να συντελεστεί χωρίς προηγούμενη αλλαγή, κατάργηση του αρμοστειακού καθεστώτος. Από την άλλη πλευρά ο «φύσει» και «θέσει» συντηρητικός Γεώργιος δεν μπορεί να διανοηθεί ότι μπορεί να υπάρξει επίλυση του κρητικού χωρίς την απόλυτα προσωπική παρέμβασή του και καθοδήγηση από το εξωτερικό.

ΚΕΙΜΕΝΟ Α: Ο Βενιζέλος → υπέρ της σταδιακής πορείας προς την ενωτική λύση Ο σύμβουλος της δικαιοσύνης¹ εισηγήθηκε εμπιστευτικά στον ύπατο αρμοστή² το καλοκαίρι ήδη του 1900 τη διπλωματική μεθόδευση της σταδιακής εξελίξεως προς την ενωτική λύση: η άμεση επίτευξη της ενώσεως ήταν αδύνατη· η παράταση όμως του καθεστώτος της αρμοστείας ανέστειλε την εφαρμογή των μέτρων που θα επέτρεπαν τη βαθμιαία απαλλαγή της Μεγαλονήσου από τα δεσμά της διεθνούς εξαρτήσεως· έτσι επέβαλλε την άμεση υποταγή της στην απόφαση των Μεγάλων Δυνάμεων και την καθιστούσε έρμαιο των αντικρουόμενων ευρωπαϊκών συμφερόντων· αντίθετα, η ολοκλήρωση της αυτονομίας, σύμφωνα προς τις υποσχέσεις των Δυνάμεων και τις προβλέψεις του Συντάγματος, θα συντελούσε στην προαγωγή των εθνικών συμφερόντων στο εξωτερικό και την κατοχύρωση της αυτοδιοικήσεως στο εσωτερικό, ιδίως μετά τη διοργάνωση της πολιτοφυλακής από Έλληνες αξιωματικούς και την παράλληλη αποχώρηση των διεθνών στρατευμάτων. [...] Η πρωτοβουλία του Ελευθέριου Βενιζέλου προκάλεσε την άμεση και αποφασιστική αντίδραση του πρίγκιπα Γεωργίου. Η εισήγησή του → του Βενιζέλου ← προσέκρουε τόσο στη γενική αρχή της ουσιαστικής διαχειρίσεως των διπλωματικών θεμάτων, ιδίως μάλιστα του Κρητικού, από τη δυναστεία, όσο και στην ειδικότερη αντίληψη της τελευταίας αυτής γύρω από τη μεθόδευση του εθνικού αγώνα. Ο ύπατος αρμοστής, φορέας των εντολών της Αυλής των Αθηνών, με τη συγκατάθεση πάντοτε και της ελληνικής κυβερνήσεως, απέκρουσε τη συμβιβαστική εξελικτική διαδικασία και επιδίωκε περισσότερο να καταστήσει αβάσταχτη την πίεση από τις εσωτερικές συνθήκες, με την ελπίδα να εκβιάσει την ταχύτερη, κατά το δυνατόν, συγκατάνευση των ευρωπαϊκών Δυνάμεων στην ενωτική λύση.

¹ Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, ² Ο πρίγκιπας Γεώργιος

Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, Αθήνα: Εκδοτική Αθηνών, τ. ΙΔ', σ. 201.

ΚΕΙΜΕΝΟ Β: Η διάσταση ανάμεσα στον πρίγκιπα Γεώργιο και τον Ελευθέριο Βενιζέλο Ο πρίγκιπας Γεώργιος, έχοντας την αντίληψη ότι η άσκηση της εξωτερικής πολιτικής της Κρήτης ήταν αρμοδιότητα της ελληνικής μοναρχίας, ανέλαβε μόνος τη μεθόδευση της προσάρτησης της Μεγαλονήσου στη μητέρα πατρίδα χωρίς να συμβουλευτεί τους υπουργούς του για τις ενδεδινόμενες ενέργειες και διαπραγματεύσεις. Η πρωτοβουλία του είχε τη μορφή προσωπικών συζητήσεων με τον τσάρο της Ρωσίας και απευθείας διαπραγματεύσεων με τους υπουργούς Εξωτερικών της Ρωσίας, της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Ιταλίας. Ο Βενιζέλος θεώρησε πρόωρες τις ενέργειες του ύπατου αρμοστή, κρίνοντας ότι η κρητική κυβέρνηση ήταν ασταθής και τα συνταγματικά θεμέλια ασαφή. Πίστευε και υποστήριζε την ανακήρυξη της Κρήτης σε ανεξάρτητο πριγκιπάτο ως τελευταίο στάδιο για τη νομότυπη πραγματοποίηση της ένωσής της με την Ελλάδα. [...] Ο πρίγκιπας

δεν ήταν ικανός να αντιληφθεί τη λεπτή διαφορά μεταξύ της δεσποτικής διακυβέρνησης με ξένη κηδεμονία και, από την άλλη μεριά, της πλήρους αυτονομίας χωρίς ξένες επεμβάσεις και με κυβερνήτη διορισμένο από την ελληνική κυβέρνηση, που υποστήριζε ο Βενιζέλος ως ασφαλέστερη μεθόδευση για την απώτερη επίτευξη του ενωτικού σκοπού... Ο πρίγκιπας Γεώργιος είχε την πεποίθηση ότι οποιαδήποτε λύση του Κρητικού θα προερχόταν από τις Μεγάλες Δυνάμεις και, κατά τη γνώμη του, οι πολιτικοί παράγοντες της Κρήτης ήταν άσχετοι με το θέμα, αν όχι επιζήμιοι... Στάθηκε αδύνατο γι' αυτόν να αντιληφθεί τη σημασία της πολιτικής κινητοποίησης των ίδιων των Κρητικών, καθώς και την εύλογη απαίτησή τους να αποκτήσουν τον έλεγχο της τύχης τους μετά από αιώνες αγώνων κατά των Τούρκων κυριάρχων.

Λ. Μακράκης, Ελευθέριος Βενιζέλος, σσ. 397-403, στο Αξιολόγηση των μαθητών της Γ' Τάξης του Ενιαίου Λυκείου στο μάθημα Θέματα Νεοελληνικής Ιστορίας, τ. Β', ΥΠΕΠΘ (Κ.Ε.Ε.), Αθήνα 2000, σσ. 315-316